

give ham Andeel i Udbyttet, og hvad gjøre vi Andet her? Vi overlade Jernbaneselskabet at bestyre Banernes Drift paa eet Lars Dpsigelse, vi give selv Anlægscapitalen, selv Materialet — rigtignok med Betingelser for Vedligeholdelsen —, og saa give vi Selskabet $\frac{1}{10}$ af Indtægten. Det er accurat, som naar en Kjøbmand i en stor Forretning siger til en Commis: Du faaer det og det at leve af, men vil Du besørge mine Forretninger med Kraft og Energi, baade naar jeg er tilstede, og naar jeg ikke er tilstede, saa faaer Du Deel i Udbyttet. Ganske saaledes er det med det sjællandske Jernbaneselskab; vi faae Statsdrift paa en bedre og smukkere Maade, vi faae en fuld Indsigt i Statsdriften, lære alle Erfaringer og lære dem paa en billigere Maade, end naar Staten driver Banerne selv, og hvis man saa troer at kunne faae en bedre Contract eller bedre at kunne styre selv, bedre at kunne vise, hvad Driften kan blive til, saa staaer det jo i Statens Magt med en kort Frist at kunne løse sig fra Forholdet. Jeg veed ikke, om det er lykkes mig at overbevise de Herrer, hvis ikke gjør det mig ondt af to Grunde, baade for Sagens Skyld og for mig selv personligt; thi jeg vil være fuldstændig overbevist om, at det kun hidrører fra min Mangel paa Evne, at det ikke er lykkes. Jeg har aldrig i nogen Sag været fuldstændigere overbevist, jeg er saa fuldstændig overbevist om det Rigtige i mit Forslag, saa overbevist om det Heldige for Ministeren i Alternativet, at, er det ikke lykkes mig at overbevise de Herrer, kan det kun hidrøre fra Mangel paa Evne; thi Sagen er rigtig og klar, det troer man ofte om en Sag, men jeg har sjældent sagt det om nogen Sag med en saadan Overbeviisning som om denne.

Indenrigsministeren: Det Endringsforslag, der er stillet af den ærede Rigsdagsmand, som nu satte sig, er jo næsten Ord til andet overeensstemmende med det, der ved 3die Behandling i det andet Thing var stillet

af et Medlem for Kjøbenhavn. Jeg udtalte allerede dengang, at jeg ikke havde nogen Betænkelse ved at modtage en saadan Endring i Loven, og det vil altsaa være overflødig at gjentage det Samme for det høie Thing. Det forekommer mig at følge ligesom af sig selv, at naar Repræsentationen vil vise Regjeringen en saa stor Tillid, at den vil betroe Ministeren Styrelsen af Driften af Statens Jernbaner, kan denne kun med Taknemlighed og Paastjønneelse modtage et saadant Tilbud, og naar Repræsentationen vil gaae endnu et Skridt videre, naar den desuden vil tillade Ministeren at afflutte en Forpagningscontract om disse Statsbaner — ganske vist for kort Tid — uden at Repræsentationen faaer nogen directe Indflydelse derpaa, seer jeg ikke nogen Grund, hvorfor han ikke med ligende Paastjønneelse skulde modtage dette Tilbud. Jeg har imidlertid udtalt i Landsstinget, og jeg maa gjentage det her, at naar jeg erklærer at kunne modtage et Endringsforslag, der gaaer ud paa, at Ministeren skal kunne bortforpagte disse Baner, gjør jeg det uden synderlig Forventning om, at det vil faae nogen praktisk Betydning, idet det neppe vil lykkes den ærede Forslagsstiller at overbevise mig om, at en Bortforpagtning paa saa kort Tid vil kunne stee paa en Maade, der er syldstgjørende saavel for Statens almindelige Interesser, som for Statskassen. Ved en kort Bortforpagtning maa man være beredt paa at faae mindre Afgifter end ved en længere, og paa at føre en saa smaalig Control med den overleverede, betroede Gjenstand, at den næsten vil blive ligesaa byrdefuld som Driften. Jeg erkender imidlertid, at der kan tænkes Tilfælde, da det kunde være ønskeligt at have en Bemhødigelse til at bortforpagte Banerne, men det forekommer mig, at der vel endog kunde være Tale om at bortforpagte dem til andre end det sjællandske Selskab, thi naar Staten først har indkjøbt det hele samlede Materiale, hører der forholdsvis kun en lille Driftscapital til at overtage denne storartede For-